

אך למרות שמדיו פוליטוהיה יצור כזה חסר
אונים ומוזר התברר לאמו שהוא לא רוצה
להישאר תמיד תחת כנפיה ותחת שמירתה.
למעשה כפי שהוא היה שונה מאחיו במראהו
כך היה גם שונה באופיו.
אלה היו אפרוחים טובים וממושמעים
וכשהתרנגולת הזקנה קראה להם הם צייצו
ורצו מיד אליה. אבל מדיו פוליטו אהב
עצמאות למרות רגלו היחידה, וכשאמו קראה
לו הוא עשה כאילו לא שומע, כי הרי הייתה לו
רק אוזן אחת. כאשר אמא לקחה את כל
המשפחה לטיול בשדות מדיו פוליטוקפץ
לבדו על רגלו והסתתר בתירס. אחיו חיפשו
אותו בחרדה גדולה כשאמו רצה הנה והנה
בקריאות נואשות.
ככל שמדיו פוליטוגדל, כך הוא נעשה יותר
עצמאי ולא ממושמע והתייחס לפעמים בגסות
לאמו ולאפרוחים אחרים. יום אחד הוא יצא
למסע ארוך יותר מהרגיל בשדות וכשחזר
ניגש לאמו בקפיצות המוזרות שלו, קרץ בעינו
היחידה ואמר בחוצפה:

לפני הרבה זמן, תרנגולת ספרדית שחורה
אחת גידלה להקת אפרוחים. הם היו כולם
אפרוחים בריאים, שמנים וחמודים פרט
לצעיר ביותר שהיה שונה לגמרי מאחיו
ואחיותיו. למעשה הוא היה יצור כל כך מוזר
שכאשר בקע מהביצה אמא שלו לא האמינה
לעיניה. הוא היה שונה לגמרי מתריסר
האפרוחים שישבו תחת כנפיה. הוא נראה
כאילו חתכו אותו לשניים. הייתה לו רק רגל
אחת, כנף אחד, עין אחת ורק חצי ראש וחצי
מקור.

אמא תרנגולת הביטה עליו בעצב ואמרה
"הצעיר שלי הוא רק חצי אפרוח. הוא לעולם
לא יגדל לתרנגול גדול ובריא כמו אחיו. אלה
יצאו לעולם וישלטו בלולים שלהם, אך זה
יישאר תמיד בבית אמו." והיא קראה לו "מדיו
פוליטו" שבספרדית פירושו חצי-אפרוח.

"אמא, נמאסה עלי החצר המשעממת הזו, שניתן ממנה לראות רק שדות תירס. אני הולך למדריד לראות את המלך!"

"למדריד, מדיו פוליטו!" קראה אמא "אפרוח טיפש, זו דרך ארוכה גם לתרנגול בוגר ואתה, ילד מסכן, תתעייף עוד לפני שתעבור מחצית הדרך. לא, לא, תישאר כאן בבית עם אמא, ופעם כשתגדל נצא ביחד לטיול ארוך יותר."

אבל מדיו פוליטו החליט ולא רצה לשמוע את אמו ולא את תפילות והאזהרות של אחיו ואחיותיו.

"למה לנו להידחק כולנו במקום קטן וצפוף הזה?" אמר "אם אקבל חצר יפה משלי בארמון המלך אולי אזמין אחדים מכם אלי, לביקור קצר."

בלי לקחת זמן רב לפרידה מהמשפחה יצא מדיו פוליטו לדרך המובילה למדריד. "רק תתנהג בנימוס לכל שתפגוש בדרך" קראה אחריו אמא, אך הוא מיהר כל כך שאפילו לא ענה לה ולא הביט אחורה.

יותר מאוחר, כשהלך בקיצור דרך בשדות,

הגיעה לפלג מים. פלג המים היה חנוק בצמחיה ואצות שגדלו בו והמים לא יכלו לזרום בחופשיות.

"הו מדיו פוליטו" קרא פלג המים כשחצי האפרוח דדה לאורך הגדה "אנא בוא ועזור לי, נקה את הצמחים והאצות!"

"מה? לעזור לך?" קרא מדיו פוליטו כשהוא מנענע את הנוצות הבודדות של זנבו "האם אתה חושב שאין לי מה לעשות אלא רק לבזבז את זמני על שטויות כאלה? עזור לעצמך ואל תטריד הולכי רגל עסוקים. אני בדרך למדריד כדי לפגוש את המלך" והוא המשיך לקפוץ הלאה.

קצת יותר מאוחר הוא הגיע למדורה שהשאירו צוענים ביער והיא בערה בכוחות האחרונים ועלולה הייתה לדעוך כליל.

"הו, מדיו פוליטו" קראה המדורה בקול חלוש, כשחצי האפרוח התקרב "עוד מעט ואכבה כליל. אנא, שים כמה זרדים ועלים יבשים עלי. עזור לי כי אחרת אמות."

"לעזור לך? באמת. יש לי דברים חשובים

הודיע לי כעת שהוא רוצה מרק עוף לארוחתו" והוא הושיט את ידו דרך החלון, תפס את מדיו פוליטו ושם אותו ישר לתוך הסיר שעמד ליד האש.

המים שבסיר הרטיבו את מדיו פוליטו והדביקו את נוצותיו אל גופו.

"מים, מים" הוא קרא ביאוש "רחמו עלי ועל תרטיבו אותי כולו!"

"הא, מדיו פוליטו" אמרו המים "לא עזרת לנו כשהיינו פלג קטן שם בשדות. עכשיו תיענש על כך."

כעת האש התגברה והתחילה לחמם את הסיר. מדיו פוליטו רקד מצד אחד ולצעד שני כדי לברוח מהחום וקרא בכאב גדול "אש, אש אל תשרפי אותי. זה כואב מאוד!"

"הא מדיו פוליטו" ענתה האש "לא עזרת לי כאשר גססתי ביער. עכשיו באת על עונשך." בסוף, כשהכאב היה כל כך חזק שמדיו פוליטו חשב כי הוא ימות, הטבח הרים את מכסה הסיר כדי לראות האם המרק מתבשל כהלכה.

לעשות. אספי זרדים בעצמך ועל תטריחי אותי. אני בדרך למדריד, לראות את המלך." והוא המשיך לדדה משם על רגלו היחידה.

למחרת, כשהיה כבר קרוב למדריד, עבר מדיו פוליטו ליד עץ ערמונים גבוה שרוח הסתבכה בין ענפיו. "הו מדיו פוליטו" קראה הרוח

"עלה-נא הנה ועזור לי לצאת מבין הענפים האלה. אני לא יכולה לזוז וזה מאוד לא נוח."

"את בעצמך אשמה שנכנסת שם" ענה מדיו פוליטו "אינני יכול לבזבז בוקר שלם בשבילך.

נסי לנער את עצמך משם ואל תטרידי אותי כי אני בדרך למדריד, לראות את המלך." ובלי

לעצור המשיך מדיו פוליטו בדרכו, כבר בשמחה גדולה כי מרחוק יכול היה לראות את

המגדלים והגגות של מדריד. כשנכנס העירה ראה לפניו בית גדול ויפה וחיילים שעמדו לפני

השערים. הוא ידע שזה ארמון המלך והחליט לעמוד לפני השער הראשי עד בואו של

המלך. אך בדרך הוא עבר ליד חלונות המטבח והטבח הראשי ראה אותו.

"זה בדיוק מה שאני צריך" קרא "כי המלך

"ראו" הוא קרא באימה "העוף הזה הוא לא שווה כלום. הוא חרוך כולו. לא אוכל לשלוח אותו לשולחן המלך" והוא השליך את מדיו פוליטו לרחוב דרך החלון הפתוח.

הרוח תפסה שם את מדיו פוליטו והתחילה לסחרר אותו עד שבקושי יכול היה לנשום ולבו דפק חזק כל כך שכמעט קפץ החוצה מגופו.

"רוח, רוח" קרא מדיו פוליטו בשארית הכוחות "אם תמשיכי לטלטל אותי בכוח כזה הרי שאמות. תני לי לנשום ולנוח לרגע כי.. " אך לא היה לו כבר כוח לגמור את המשפט.

"הו מדיו פוליטו" ענתה הרוח "כשנתפסתי בין ענפי העץ לא רצית לעזור ולשחרר אותי. כעת אתה נענש על כך" והיא העיפה את מדיו פוליטו מעל גגות מדריד עד לכנסייה הגבוהה ביותר בעיר ושם השאירה אותו בחוד הצריח. ושם הוא עומד עד היום.

ואם תהיו במדריד ותעברו ברחובותיה עד שתגיעו לכנסייה הגבוהה ביותר, תוכלו לראות את מדיו פוליטו עומד על רגל אחת על הצריח, עם כנף אחד בצדו ומביט בעין אחת על העיר.